

Karine Tuil

Lucrurile omenești

Traducere din limba franceză
și note de Daniel Nicolescu

POLIROM
2021

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Dan Croitoru.

Karine Tuil, *Les choses humaines*

Copyright © Éditions Gallimard, Paris, 2019

© 2021 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Getty Images – spoooh (detaliu)

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

TUIL, KARINE

Lucrurile omenești / Karine Tuil; trad. din lb. franceză și note de Daniel Nicolescu. – Iași: Polirom, 2021

ISBN: 978-973-46-8353-6

I. Nicolescu, Daniel (trad.) (note)

821.133.1

Printed in ROMANIA

Cuprins

Difracție	9
Teritoriul violenței	101
Raporturi umane.....	167
<i>Mulțumiri</i>	299

A doua zi dimineață, președinta a anunțat că va începe audierea domnișoarei Mila Wizman. Tânăra s-a apropiat de bară tremurând:

- N-o să reușesc.
- Ce așteptați de la acest proces?
- Recunoașterea răului care mi-a fost făcut.
- Aveți un iubit?
- Nu.
- Care era situația dumneavoastră în 2016?
- Eram în ultima clasă de liceu.
- În ce împrejurări l-ați întâlnit pe domnul Farel?
- În noaptea de 11 spre 12 ianuarie, l-am însoțit la o petrecere. Era politicoș și drăguț, am avut încredere în el și am stat de vorbă. M-a îmbiat să beau, l-am refuzat, a insistat mult zicând că e o șampanie de mare clasă, am acceptat cupa pentru că mi-era rușine să fiu luată de fraieră, am băut-o. Se-nvârtea locul cu mine, îmi venea să vărs, am spus că ies să iau aer și s-a luat după mine, că cică e primejdios pentru o fată să meargă singură prin Paris. În timpul plimbării am vorbit și, după aceea, m-a rugat să aștept cinci minute, l-am văzut discutând cu un bărbat și făcând un schimb cu acesta. Când s-a întors, mi-a spus că luase niște iarbă și m-a îndemnat să fumez. Mi-a spus că putem fuma în siguranță într-o încăpăre din preajmă, iar eu l-am urmat, pentru că nu știam cum să fac ca să nu par o idioată, dar și pentru că nu puteam să

mă întorc la petrecerea respectivă fără el. Mi se mai și suise bătura la cap...

— Aveți idee ce oră era când v-a propus Alexandre Farel să-l urmați?

— Cam 11, 12 noaptea, nu mai știu.

— Cât a durat?

— Nu mai știu, patruzeci de minute, poate mai mult, poate mai puțin.

— Poliția a susținut că există elemente care nu se potrivesc. Ați afirmat că nu luaserăți droguri, în vreme ce analizele toxicologice au demonstrat contrariul.

— Mi-era teamă că vor spune c-am fumat, că eram cu mintea dusă, nu voiam să întâmpin greutăți, mă temeam că vor spune că nu mă aflam într-o stare normală, chestii de-astea.

— Cu drogul cum a fost?

— Nu voiam să am probleme cu poliția.

— Până atunci avuseserăți?

— Nu, niciodată.

— În familia dumneavoastră fumează cineva?

— Nu. Mama este... cum să zic? Nici nu vrea s-audă de așa ceva!

— Aveți băutori în familie?

— Nu.

— Când vă aflați pe drum, domnul Farel a încercat să vă sărute, să vă strângă în brațe?

— Da. Mi-a pus mâna pe umăr.

— Și ce vă spunea?

— Că sunt drăguță, de-astea...

— V-a trecut brațul pe după gât.

— Da.

— L-ați lăsat?

— Nu chiar.

— Adică?

— I-am dat mâna deoparte, dar a insistat.

— Și nu ați comentat?

— Atunci și-a retras mâna.

— L-ați urmat în acea încăpere?

— Da, ca să fumez, doar atât. Îmi vuia capul din cauza alcoolului, nu beau niciodată, doamnă.

— Nu pe dumneavoastră vă judecăm, domnișoară, ci pe el. Așadar, acolo, ați fumat?

— Da, cinci minute.

— V-ați așezat pe jos?

— Da, pe niște cartoane. Alături era o ladă de gunoi.

— Și după aceea?

Mila plânge.

— V-a cerut să-i faceți o felație, nu-i așa?

— M-a apucat de gât și mi-a lipit fața de sexul lui.

Se zbugiumă, își freacă mâinile de pantaloni cu un tic nervos – e cât pe ce să se prăbușească.

— Ați fost de acord sau nu? Pasivă sau activă?

— N-am fost de acord!

— V-ați exprimat dezacordul prin cuvinte, printr-un gest?

— Înainte, îi spuseseam că am un prieten, dar n-am avut încotro, mi-a băgat...

Hohotește.

— Sexul în gură.

— Era în erecție?

— Da.

— Vă durea?

— Mă ținea uite-așa de păr, parcă eram un câine în lesă, mă trăgea.

Rostește cuvintele însoțite de gesturi.

— Ați încuviințat?

— Eram îngrozită! Avea o privire de nebun, mi-a fost foarte frică.

- Ați strigat?
- Nu mai știu.
- Ați avut vreo pornire să-l sărutați?
- Nu!
- Cât a durat?
- Cam cinci minute.
- A ejaculat?
- Da. Pe fesele mele.
- Și-apoi?
- Apoi mi-a zis să mă lungesc și a prizat praf de pe burta mea.
- Nu v-ați împotrivit?
- Mi-era frică. După aceea s-a apucat să-mi pipăie sânii și apoi a mers mai jos, am simțit că vrea să ajungă mai departe, insista.
- Și-atunci ați spus nu?
- Mi-era frică, nu puteam să scot un cuvânt! Parcă mă dedublasem, îmi vedeam corpul, dar nu mai eram acolo, mi-era groaznic de frică.
- Și după aceea? Ce s-a întâmplat?
- S-a pus peste mine ca să mă împiedice să plec.
- Vă manifestaserăți dorința de a pleca?
- Nu mai știu, nu-mi amintesc, mi-era frică.
- Erați îmbrăcată?
- Da, cu niște blugi.
- Și ce s-a întâmplat atunci?
- Mi-a zis: „Scoate-ți pantalonii“.
- V-a ordonat și ați făcut ce v-a zis.
- V-am mai spus, mi-era frică.
- Ce v-a zis?
- Mila hohotea.
- A zis: „Dă-ți jos pantalonii“.
- N-ați putut fugi în clipa aceea?

- Nu. Mi-era prea frică.
- De ce?
- Când eram pe stradă, îmi spusese că, din cauza atentatelor, are mereu un cuțit la el.
- Și l-ați crezut?
- Da.
- Dar cuțitul ăsta l-ați văzut? Într-o primă fază ați declarat că v-a amenințat cu un cuțit, apoi n-a mai apărut nici un cuțit.
- Nu l-am văzut, dar știam că-l are, pentru că așa îmi spusese. Și-a șters lacrimile care-i șiroiau pe obraji.
- Sunt niște simple întrebări, domnișoară. Încerc să înțeleg.
- Ce era să fac? Când ai în față un individ care-ți spune *am un cuțit...*
- Vă era teamă că o să vă lovească?
- Da. Nu puteam să mă ridic. Mi-a scos chiloții.
- Și ce-ați făcut?
- Nimic.
- Pe urmă?
- Nu răspunde.
- Vă penetrează?
- Își bagă degetele înăuntru.
- Vreți să spuneți că își bagă degetele în sexul dumneavoastră?
- Da.
- Durează mult?
- Nu. Însă mă durea, era un du-te-vino.
- Ați plâns?
- Nu știu, eram tulburată.
- A zis ceva?
- A zis să nu mă împotrivesc, c-o să-mi placă și că se va opri când o să am orgasm.
- V-a cerut ceva după aceea?
- După aceea m-a împins în spate și m-a penetrat cu sexul.

Plânge.

— Și-a pus prezervativ?

— Nu cred.

— Cum vă simțeați fizic în momentul acela? Erați amețită?

Conștientă?

— Buimacă.

— Ați simțit când a ejaculat?

Hohotele încremenesc lumea din sală.

— A ejaculat?

— Da, pe spate.

— Pe urmă?

— Și-a tras pantalonii la loc, eu m-am îmbrăcat. Apoi mi-a zis că merge la petrecere, eu am zis c-o să mă duc acasă.

— Ați ieșit din încăperea aceea și ați luat-o pe drum înapoi.

Ați rămas cu el, n-ați fugit?

— Nu, mi-era prea frică... V-am mai zis, credeam că are un cuțit. Afară mi-a spus că a fost doar un joc cu băieții și că de-asta îmi păstrează chiloții. Am izbucnit în plâns, cred că și-a cerut scuze. Apoi a plecat.

— În momentul acela, spuneți că l-ați văzut pe dealer.

— Da, m-a văzut plângând. Am comandat un taxi.

— De ce nu v-ați dus la comisariat?

— Eram îngrozită, voiam să vorbesc cu mama.

— Ce s-a întâmplat când ați ajuns acasă?

— Mama m-a auzit plângând, s-a trezit, m-a întrebat ce-am pățit, unde e tata, dacă mi-a făcut cineva rău, i-am povestit.

— Ea v-a sfătuit să depuneți plângere?

— Da.

— I-ați urmat sfatul?

— Nu, m-am dus să mă culc, mi-era somn.

— Îmbrăcată de stradă?

— Da. M-am prăbușit pe pat și am adormit.

— Când v-ați trezit, mama era lângă dumneavoastră.